

Sygn. akt I C 46/16 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu

z dnia 24 lutego 2016 roku

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenia od pozwanego M. B. kwoty 667,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., obecnie (...) S.A. (wierzyciel pierwotny) umowy o świadczenie usług z dnia 3 listopada 2010 roku. Strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, wskutek czego z dniem 31 lipca 2012 roku przedmiotowa umowa została rozwiązana.

Powód podał, że łączna wartość zadłużenia, wynikająca z dokumentów księgowych, wraz z odsetkami ustawowymi obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 667,81 zł, na co składa się: kwota 502,52 zł – suma niezapłaconych dokumentów księgowych, kwota 165,29 zł – suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu.

Kolejno podniesiono, że w dniu 20 kwietnia 2015 roku wierzyciel pierwotny – (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c. i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu.

Końcowo powód wskazał, że przed wytoczeniem powództwa podejmował próby polubownego odzyskania należnej kwoty od strony pozwanej, jednakże bezskutecznie.

Pozwany M. B. wniósł o oddalenie powództwa.

Na uzasadnienie pozwany podał, że w imieniu swojej szwagierki zawarł umowę z telewizją (...). Szwagierka płaciła abonament za cały okres trwania umowy, tj. przez 24 miesiące, a po zakończeniu umowy pozwany zwrócił dekoder w punkcie sprzedaży w J.. Gdy zwracał dekoder sprzedawca nie poinformował go, że musi na piśmie złożyć oświadczenie o rozwiązaniu umowy.

Pozwany podniósł, że nie zalegał z płatnościami, a po zakończeniu umowy zwrócił dekoder.

Ponadto, pozwany wskazał, że z powodem żadnej umowy nie zawierał i nie wie dlaczego powód wytacza wobec niego powództwo. Zawierał on umowę tylko z telewizją (...), a powód nie wykazał swojego prawa do dochodzenia roszczenia wobec pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2010 roku pozwany M. B. zawarł z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług o nr (...). Przedmiotem umowy było dostarczanie sygnału telewizji satelitarnej. Przedmiotowa umowa została zawarta na okres 24 miesięcy.

Dowód: umowa o świadczenie usług zawarta w dniu 03.11.2010 r. pomiędzy (...) Sp. z o. o. w W. a stroną pozwaną – k. 12-13

W dniu 25 marca 2013 r. pozwany M. B. zwrócił spółce (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. dekoder telewizyjny o numerze (...), który otrzymał przy zawarciu umowy nr (...).

Dowód: zgłoszenie zwrotu sprzętu nr (...) z dnia 25.03.2013 r. – k. 35

W dniu 15 maja 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w W. sporządziło skierowane do pozwanego M. B. zawiadomienie, informując, iż w dniu 20 kwietnia 2015 roku na podstawie art. 509 k.c. (...) S.A. dokonał przeniesienia przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności wraz z prawem do naliczania odsetek na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego.

Jednocześnie w tym samym dniu kancelaria prawna reprezentująca powoda sporządziła skierowane do strony pozwanej wezwanie do zapłaty wierzytelności wynikającej z umowy nr (...) z dnia 3 listopada 2010 roku, tj. na dzień 15 maja 2015 r. kwoty 652,50 zł, którą należało wpłacić w terminie do dnia 15 maja 2015 roku na numer rachunku wskazany w piśmie, na rzecz nowego wierzyciela.

Równocześnie wskazano, iż brak wpłaty we wskazanym terminie może skutkować podjęciem działań zmierzających do wyegzekwowania należności na drodze prawnej, co może wiązać się z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów sądowych i kosztów egzekucyjnych.

Brak dowodu doręczenia powyższych pism stronie pozwanej.

Dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela z dnia 15.05.2015 r. – k. 9, wezwanie do zapłaty z dnia 15.05.2015 r. – k. 10

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, które na podstawie art. 245 k.p.c. korzystają z przysługujących im domniemań i które zostały sporządzone w przypisanej formie, przez osoby do tego upoważnione, a ich treść ani prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Dla udowodnienia swoich twierdzeń powód nie przedłożył innych dowodów, w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Przede wszystkim powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, jaką miał zawrzeć z (...) S.A., a tym samym nie wykazał by nabył od pierwotnego wierzyciela roszczenia przysługujące mu wobec strony pozwanej.

Powód przedłożył jedynie kserokopie dokumentów sprzedaży nr (...)/kopia z dnia 30.04.2013 r., (...)/kopia z dnia 14.01.2013 r., (...)/kopia z dnia 09.08.2012 r., (...)/kopia z dnia 18.06.2012 r., (...)/kopia z dnia 16.05.2012 r. oraz niewiadomego pochodzenia wykaz niezapłaconych należności bez daty. Dokumenty takie nie mogą być uznane za pełnowartościowy dowód.

Sąd nie dał wiary przedłożonym przez powoda dokumentom sprzedaży, albowiem złożone dokumenty to kserokopie nie potwierdzone za zgodność z oryginałem, które nie posiadają żadnej mocy dowodowej.

Powód w toku procesu reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien wiedzieć, jakie wymogi powinny spełniać wnioskowane dowody z dokumentów. Powód miał więc świadomość, iż przedłożenie wraz z pozwem kserokopii dokumentów nie poświadczonych za zgodność z oryginałem będzie skutkowało oddaleniem tych wniosków dowodowych, bo kserokopie nie są dowodami z dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, co jednoznacznie przyjmowane jest zarówno w literaturze przedmiotu jak i orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.01.2008 r., sygn. V ACa 816/07).

Z kolei zalegający w aktach sprawy wykaz niezapłaconych należności jest dokumentem niewiadomego pochodzenia, nie ujawniono jego autora, a dodatkowo nie jest opatrzony żadną datą, co pozbawia go mocy dowodowej w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Dla skuteczności przelewu konieczne jest zawarcie umowy pomiędzy cedentem a cesjonariuszem. Przelew wierzytelności nie powoduje zmiany zobowiązania i nie może pogorszyć sytuacji dłużnika. Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (Agnieszka Rzetecka-Gil Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego).

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98), a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność.

Powód jako podstawę swojego roszczenia wskazał umowę o świadczenie usług zawartą w dniu 3 listopada 2010 roku przez stronę pozwaną z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., jako wierzycielem pierwotnym, o nr (...), podnosząc przy tym, że umową przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 roku (...) S.A z siedzibą w W. zbył tę wierzytelność na rzecz strony powodowej.

Jednakże do pozwu dołączono tylko umowę o świadczenie usług zawartą ze stroną pozwaną przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.. Nie dołączono dokumentów wskazujących na następstwo prawne (...) S.A. z siedzibą w W. wobec (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. co do wierzytelności wobec strony pozwanej, ani umowy przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej zawartej między (...) S.A. z siedzibą w W. a stroną powodową.

Powód nie przedłożył również wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia stronie pozwanej.

Brak tych dokumentów uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej na stronę powodową w wysokości wskazanej w pozwie, a tym samym czy powód jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej. Powód nie wykazał wysokości i wymagalności dochodzonego roszczenia oraz prawa do naliczania odsetek we wskazanej wysokości.

Z przedłożonych dowodów nie wynika, by powód nabył sporną wierzytelność na mocy umowy przelewu. Stosownie zaś do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Powód powołując się na przelew wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 roku nie dołączył do akt umowy przelewu, ani jej poświadczoną kopii. Samo zawiadomienie o zmianie wierzyciela skierowane do strony pozwanej nie może zastąpić umowy przelewu. Ponadto powód nie wykazał nabycia wierzytelności wobec strony pozwanej w wysokości oznaczonej w pozwie, bowiem nie przedłożył żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem. Przedłożył jedynie kserokopie dokumentów finansowych w postaci faktur, nie znajdujące żadnego potwierdzenia z zawartej umowie o świadczenie usług.

Przedstawione niewierzytelnione kserokopie, nie są dowodami i dokumentami w rozumieniu procedury cywilnej. Sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 stycznia 2008 r., V ACa 816/07, LEX nr 398729).

Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.07.2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201).

Niepoświadczona odbitka ksero jest tylko środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron - art. 74 § 2 k.c., w tym zakresie strona powodowa nie przestawiła właściwej inicjatywy.

Ponadto zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika zatem, że moc dowodową ma jedynie kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność z oryginałem.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodniła swojego roszczenia. Załączone przez stronę powodową dokumenty nie wskazują na przejście wierzytelności wobec strony pozwanej na powoda, jak również na fakt istnienia wierzytelności dochodzonej przez powoda co do wysokości.

Jak wskazano wyżej powód na udowodnienie swojego roszczenia przedłożył kserokopie dokumentów księgowych nie poświadczonych za zgodność z oryginałem oraz nie przedłożył umowy o przelew wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 roku, co skutkuje ostatecznie brakiem jakiegokolwiek dowodu na istnienie roszczenia powoda.

W konsekwencji, brak udowodnienia swojego roszczenia oraz legitymacji czynnej przez powoda skutkować musi oddaleniem powództwa. Powód nie udowodnił faktu, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej, ani nie udowodnił jego wysokości.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, a w szczególności art. 509 k.c., powództwo należało oddalić jako nieudowodnione, o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ powództwo zostało oddalone, Sąd obciążył powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r. pr. M. J.,
2. K.. 14 dni.

J., dnia 14 marca 2016 r. SSR Agnieszka Gaca - Turzyńska